

HerwigLerouge

Fijne verrassing

Geef toe, we zijn allemaal verrast door de revoluties in Tunesi en Egypte. Ongetwijfeld ondergaan we allemaal de invloed van de manier waarop men nu al jaren en vooral sinds 9/11, september 2001, naar de Arabische wereld kijkt.

De berichten die hier doordringen, hebben het over aanslagen, terrorisme, het islamistische fundamentalisme en de cultuurschok met een moslimbeschaving die op zijn minst een revolutie heeft gemist: de goede, burgerlijke revolutie die bij ons voor democratie en scheiding van kerk en staat zou hebben gezorgd.

In naam van de kruistocht tegen het integrisme hebben onze regeringen hun krachten trouwens ingezet om met miljarden euros regimes te steunen, die zich zogezegd antifundamentalistisch opstelden. De golf van democratie onder jongeren, vrouwen en arbeiders kon vandaag die regimes verjagen. In hun slogans horen we niets over Allah of de sharia. Ze willen brood, werk, vrijheid, een toekomst voor hun kinderen, een einde aan de corruptie en de repressie. Ze hebben dezelfde zorgen als wij. Ze zijn slachtoffer van dezelfde economische crisis die ons hier treft. Ze staan tegenover dezelfde multinationals en dezelfde speculatie met voedsel en grondstoffen treft ook hen. Kortom, we staan oog in oog met hetzelfde internationale kapitalisme.

De revolutie in Tunesi komt niet uit de lucht gevallen. Ze is het resultaat van soms zeer hevige klassenstrijd tegen de gevolgen van de crisis van het kapitalisme. Al jaren voeren de werkers in dit land strijd. In Egypte zijn er al sinds 2004 acties aan de gang in reactie op het neoliberal programma voor privatisering van honderden overheidsbedrijven. Stakingen, fabrieksbezettingen, betogingen en andere vormen van gemeenschappelijke actie. In Tunesi was er in 2008 een grote stakingsbeweging in de mijnstreek van Gafsa. Ze werd brutaal neergeslagen, maar legde de grondslag voor de revolutie vandaag. Waar het regime van Ben Ali er toen nog in slaagde om de beweging te isoleren, is het de overheid dit keer niet gelukt. We publiceren de balans die de Communistische Arbeiderspartij van Tunesi heeft opgemaakt van de strijd in 2008. Deze evaluatie toont aan dat een nederlaag die men degelijk analyseert, de kiemen kan leggen voor latere overwinningen.

Deze opstanden betekenen ook in de centra van het imperialisme een aanmoediging voor de werkende mensen, geconfronteerd met hetzelfde systeem. De klassenstrijd is en blijft de motor van de vooruitgang. Het doel moet de omverwerping van de macht van het kapitaal zijn, anders is geen enkele blijvende vooruitgang mogelijk. De volksstrijd is de enige weg. Een revolutionaire partij heeft de taak de werkers te organiseren in deze strijd. De nieuwe media kunnen dienen als luidsprekers, maar zonder de echte massa, zonder de rele strijd gebeurt er niets. De massas zijn de helden, niet *Facebook*.

Deze revoluties stellen ook heel wat vragen aan de leden van socialistische partijen. De socialistische leiders namen de dictators die het volk nu verjaagt, zonder veel problemen voor lief. De partijen van Ben Ali en Moebarak waren tot enkele weken geleden lid van de Socialistische Internationale van Gennez en Di Rupo.

Vandaag zijn Moebarak en Ben Ali als vertegenwoordigers van het internationaal kapitaal en beulen van hun eigen volk ontmaskerd. Toch blijken deze revoltes voor de socialistische leiders niet meteen een aanleiding om zichzelf in vraag te stellen. Overal in Europa blijven ze op de bres staan om de belangen van de grote bankiers te verdedigen: Zapatero in Spanje, Socrates in Portugal en Papandreou in Griekenland. Het zijn allemaal socialisten die bezuinigingsplannen opleggen aan de werkende mensen, de gepensioneerden en de studenten in hun land. Hun plannen verschillen in niets van wat rechts elders doet.

In België doen ze nog alsof ze iets anders willen. De tijd om beslissingen te nemen is immers nog niet gekomen, een handje geholpen door de politieke crisis. Wij ontleden ondertussen de recepten die ze als oplossing naar voren schuiven. Henri Houben stelt de vraag of Keynes, de oude denkmeeester van talrijke sociaaldemocraten, hulp kan bieden om de crisis op te lossen. Zijn antwoord luidt nee. Keynes biedt hoogstens een weg om het kapitalisme nog wat langer te laten duren en de volgende, nog ergere crisis voor te bereiden.

Als we bovendien zien wat de rijzende sterren van het Belgische, Franstalige, socialisme voorstellen, blijven we zelfs ver onder het niveau van Keynes. Germain Mugemangango las voor u het jongste boek van Paul Magnette, de man die naar alle waarschijnlijkheid de toekomstige leider van de Parti socialiste wordt. Oordeel zelf.

De strijd tegen het kapitalisme breidt zich uit. Vandaag steunen wij de revolutionaire volkeren in de Arabische wereld. De vrees bestaat echter dat de leiders in onze landen of in de Verenigde Staten het nodige zullen ondernemen om deze strijd te recupereren. In de plaats van hun in ongenade gevallen vriendjes gaan ze trachten vertrouwensfiguren te plaatsen, waarvan het krediet nog niet is opgebruikt. En als dat niet lukt, houden ze nog een ander instrument achter de hand: de Navo. Deze instelling uit de Koude Oorlog bereidt er zich al jarenlang op voor om internationaal voor politieagent te spelen. Ze zien het als hun taak de kapitalistische orde in de wereld te verdedigen. In naam van de strijd tegen piraterij en terrorisme is de Navo vandaag al aanwezig in Afghanistan, in de Indische oceaan. Ludo De Brabander analyseert hoe achter deze strijd tegen het terrorisme een programma ter verdediging van de economische belangen van de grote Westerse mogendheden schuilgaat.

Het socialisme, ten slotte. We gaan door met onze bijdragen aan het debat over het alternatief. Dit keer gaan we naar Cuba, waar de Communistische Partij een grote campagne voor hervormingen en modernisering van de economie voert. We publiceren een delen van een uiteenzetting van Ral Castro die de doelstellingen en de moeilijkheden van deze operatie toelicht en ook uittreksels uit de voorbereidende tekst van het Zesde Partijcongres.